

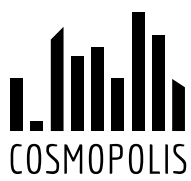
LISA REGANOVÁ

Stratené v hlbinách

DOKÁŽE JOSIE ROZLÚŠTIT SPLEŤ LŽÍ
A ODHALIT ZÁKERNÉHO VRAHA?

Stratené v hlbinách

LISA REGANOVÁ

LISA REGANOVÁ

Stratené v hlbínach

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 455. publikáciu.

Z anglického originálu *The Drowning Girls*, vydaného vydavateľstvom Bookouture
v roku 2021, preložila do slovenčiny Katarína Kvoriaková.

Jazyková redakcia Martina Vannayová

Obálka Ondřej Mikulecký

Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová

Zodpovedný redaktor Tomáš Hájek

Vydanie 1., 2026

Počet strán 344

Tlač TBB, a.s.

Copyright © Lisa Regan, 2021

First published in the English language in 2021 by Storyfire Ltd', trading as Bookouture.

Lisa Regan has asserted her right to be identified as the author of this work.

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2026

Translation © Katarína Kvoriaková, 2026

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8305-410-3 (ePub)

ISBN 978-80-8305-409-7 (pdf)

ISBN 978-80-8305-408-0 (print)

*Venujem Christine Brockovej za to, že je lepidlom,
ktoré drží pokope svet, keď sa rozpadáva.*

1. KAPITOLA

Studený vzduch ju štípe na lícach, akoby sa jej do pokožky zapichávali tisíce ihličiek. Pod nohami jej praská suché lístie a vetvičky. Občas sa pošmykne na fliačikoch snehu, ktorý sa stále drží na zemi. Ťažká ruka ju tlačí do pleca a vedie tmou. Do zátylku jej naráža hlaveň zbrane a pokožka ju páli na mieste, kde ju schmatol za vlasy, až jej ich zopár vytrhol z korenkov.

„Mrznem,“ pošťazuje sa a priała by si, aby nemala taký ufňukaný hlas.

„Sklapni!“ okríkne ju. Prstami jej zaryje do svalov pod kľúčnou kosťou. Chladivý kov pištole sa jej zahrýza do pokožky.

„Prosím,“ hlesne, „potrebujem kabát alebo niečo podobné.“

„Tam, kam ideš, nebudeš potrebovať žiadny kabát,“ odsekne stroho.

Kam ide? Do plytkého hrobu v lese? Pri tej myšlienke – nie, vlastne z krutej reality, že je na svojej poslednej ceste v ústrety smrti – sa roztrasene nadýchne. Zuby jej začnú drkotať od chladu alebo paniky, ktorá sa v nej s každým krokom do neznáma vzdúva čoraz viac. Ako ten chlap môže vôbec vedieť, kam idú? Všade naokolo vládne tma čierna ako smola. Z mesiaca sa stáva iba nejasná šmuha za oblakmi.

„Nemusíš to robiť,“ nalieha naňho a tentoraz sa ani nesnaží utajiť svoj prosebný tón.

„Ty si sa rozhodla,“ zavrčí.

„P-p-prosím,“ kokce.

„Drž hubu!“

Silno do nej strčí, až sa jej podlomia nohy. Temnota sa jej náhli v ústrety, vystrie ruky pred seba, aby stlmila pád. Ľavou dlaňou narazí na ostré skaly a poreže sa na nich. Kým stihne zareagovať, na temene zacíti jeho prsty, ktoré ju schmatnú za vlasy a ťahajú ju hore. Tentoraz sa jej hlaveň oprie o spánok a zarýva sa do pokožky.

„Tak,“ prehovorí muž vážnym hlasom, „a teraz mi dáš to, čo chcem.“

2. KAPITOLA

Josie udel do nosa pach spálených pukancov. Z mikrovlnnej rúry sa stále ozývalo tlmené pukanie, ale čierny dym sa už opieral o sklo na dvierkach. Nemusela byť kulinársky mág, aby vedela, že toto určite nie je dobré znamenie. Prešla k dverám kuchyne, aby zistila, či jej rodina a priatelia v obývačke zacítili ten smrad. Nikto nič.

Aspoň zatiaľ.

Ich bostonský teriér Trout zakňučal a začal okolo nej pobeť. Roztúžene na ňu upieral svoje psie oči. Zanaďavala popod nos a potiahla dvierkami mikrovlnky. Vypustila štipľavý tmavý dym. Zamávala rukou vo vzduchu a pokúšala sa rozptýliť kúdoly skôr, ako sa ozve požiarne alarm, popri tom sa jej z úst rinul prúd oplzlostí. Na smutnej kope v zašpinenej rúre ležali spálené pozostatky vrecúška pukancov. Sekundu predtým, ako začal písať detektor dymu, sa jej za chrbtom ozval hlas jej kamarátky Misty Derossiovej.

„Čo sa tu páli?“ spýtala sa.

Josie zvrátila tvár a rozkašľala sa. Keď sa obzrela okolo seba, uvedomila si, že je tam oveľa viac dymu, ako si spočiatku myslela. Uši jej trhali kvílenie alarmu, do toho štekali Trout, ktorý stál pred

ňou, akoby ju chcel ochrániť pred nebezpečenstvom. Misty si vo dverách oprela ruky vbok a prižmúrila oči, ktoré jej už tiež začali slziť. Cez hlasné zavýjanie detektora dymu Josie nepočula kama-rátkine slová, ale odčítala jej z pier: „Ešte aj pukance? To *vážne*, Josie?“

Tromi krokmi prešla na druhú stranu Josinej kuchyne, krúti-la hlavou a zo zásuvky vytiahla dve veľké látkové podložky. Jednu hodila Josie, ktorá ňou začala mávať vo vzduchu. Druhou odháňala dym spreď svojej tváre, popritom otvorila zadné dvere a potiahla si stoličku do rohu miestnosti pod detektor dymu. Josie sa presunula k dverám a podložkou poháňala zadymený vzduch do zimnej de-cembrovej noci. Trout stále štekal a zmätene pobehoval medzi Josie a dverami, akoby nevedel čo má robiť – či zostať pri svojej pani, brániť ju pred detektorom dymu, alebo vybehnúť na dvor a ulaviť si pod orgovánom v rohu záhrady. Misty vyliezla na stoličku, od-borným chvatom zložila kryt z detektora a vytiahla z neho batériu.

Rozhostilo sa božské ticho.

Josie stále vyháňala dym do tmy, Trout zamrzol na mieste a po-zoroval ju. Vo dverách kuchyne sa zjavil Mistin šesťročný syn Har-ris. Rozhliadol sa po scéne pred sebou a pomaly pokrútil hlavou.

„Nebola to moja chy...“ začala Josie, ale jeho malé nohy už dup-kali po parketách v chodbe. Upaľoval do obývačky, odkiaľ Josie už počula len jeho hlas: „Teta Shannon! Teta Trinity! Strýko Christian! Strýko Pat! Slečna Brenna! Teta JoJo zase podpálila kuchyňu!“

Josie sa zamračila. „Mohla by si mu vysvetliť, že toto ešte nie je podpálená kuchyňa?“

Misty sa zachichotala. „Nie, nemohla. Teda, mohla by som, ale vážne sa mi nechce.“

Josie jej hodila do tváre podložku, ale tá ju chytila vo vzduchu, a od smiechu jej až tiekli slzy po lícach.

Josie zabuchla zadné dvere. „Dom plný ľudí a vy zveríte prípra-vu pukancov mne?“ frflala Josie. „Nechápem, čo ste čakali.“

„To je pravda,“ pripustila Misty a vystrela sa. Oboma podložkami chytila zvyšky vrecúška a vyhodila ho. „Choď už, prosím ťa,“ naliehala na Josie. „Ja to tu už zvládnem.“

Josie sa s úľavou vybrala do obývačky a Trout cupkal popri nej. Vo dverách sa zastavila a obrátila sa k Misty. „Naozaj som dodržala všetky pokyny na obale.“

Misty na ňu žmurkla. „Hej, viem,“ odvetila, ale nič nedodala. Čo viac k tomu povedať? Josie bola známa svojou totálnou neschopnosťou v kuchyni. Keď mala robiť aj tú najjednoduchšiu činnosť, vždy našla spôsob, ako to pokašľať – a to sa vždy držala pokynov. Ako detektívka v malom pennsylvánskom mestečku Denton čelila tým najhorším a najprešibanejším vrahom na pláne a poradila si s nimi, ale pukance boli nad jej sily.

Pokrčila plecami, otočila sa a zamierila do vedľajšej miestnosti. Zastala na chodbe a dívala sa do obývačky. Jagali sa v nej pestrofarebné svetielka z vianočného stromčeka, ktorý s Noahom postavili hlavne pre Harrisa. Vytvárali v izbe sviatočnú atmosféru. Pred veľkou televíznou obrazovkou sa na gauči a okolo neho zhŕkla jej rodina. Jej biologická rodina – rodičia Shannon a Christian Paynovci, jej brat Patrick s priateľkou Brennou a Josino dvojča Trinity. Preletel ňou zvláštny pocit – zmes bolesti a vďačnosti. Keď mali s Trinity iba tri týždne, jedna odporná ľudská bytosť založila požiar v dome ich rodičov a uniesla Josie. Tridsať rokov si Paynovci mysleli, že Josie zomrela v ohni. Po celý ten čas ju jej únoskyňa týrala a nakoniec sa jej zbavila. Nechala ju v starostlivosti ženy menom Lisette Matsonová. Josie aj Lisette verili, že je jej stará mama – až kým sa neodhalila Josina pravá totožnosť a pravda o jej skutočných rodičoch Paynovcoch. Lenže Lisette ju vychovala a bola pre ňu všetkým. Jej kotvou a Polárkou. Ako jediná ju ľúbila bezpodmienečne a dodávala jej životu stabilitu, ktorá sa kedykoľvek mohla rozpadnúť.

Dnes však Lisette na rodinnom stretnutí chýbala. A už nikdy sa nemohla vrátiť. Pred ôsmimi mesiacmi zahynula rukou vraha

priamo pred očami Josie. Poštekliho ju vzadu v hrdle, keď v ňom uviazli slzy. Lenže teraz na ne nebol vhodný čas. Priala si, aby bol doma aj jej manžel Noah. Pracoval ako nadporučík na denton-
skom policajnom oddelení a ich služby sa často neprekrývali.

Harris sa usadil medzi Shannon a Trinity v strede gauča a ne-
dočkavo sledoval televíziu. Vyskočila tam upútavka na rannú šou.
Harris ukázal prstom na staršieho muža na obrazovke, ktorý
rozprával o tom, ako mu viera zmenila život. „Pozrite,“ ozval sa
chlapček, „to je ten Dobrý ujo.“

Trinity sa zasmiala. „Dobrý ujo?“

„Thatcher Toland,“ zapojila sa Shannon. „Kňaz z Cirkvi očis-
tenia, ktorá stavia to obrovské duchovné centrum neďaleko Den-
tonu.“

„Kúpil starý hokejový štadión,“ nadviazal Christian. „Kedysi
patril farme tímu Philadelphia Flyers, no potom sa presťahovali
a celé roky bol opustený. Arénu teraz rekonštruujú a má sa z nej
vraj stať čosi ako kostol.“

„A preto sú vo východnom Dentone vkuse zápchy,“ sťažoval sa
Patrick. „Neustále tam vozia rôzne stavbárske vybavenie a mate-
riál. Slávnostné otvorenie chystajú na Štedrý deň. Vážne dúfam, že
to tak bude. Nech ho už dokončia, kým sa začne nový semester.“

„Toland práve vydal knihu,“ nadviazala Shannon. „Naša suseda
nerozpráva o ničom inom. Asi očakáva, že sa k nim pridáme, keď
dostavajú to duchovné centrum.“

„Ten Dobrý ujo je v stále v telke,“ dodal Harris, pričom natiahol
slovo *stále* a prevrátil pritom oči.

„Viem, kto je to, mami,“ dodala Trinity a smiala sa na Harris-
ových opičkách. „Keby som stále hlásila správy, robila by som s ním
ten rozhovor ja.“

„Kedy už bude tvoja relácia?“ spýtal sa Harris.

Trinity sa pozrela na mobil. „O päť minút. Ale to je relácia pre
dospelých, zlatičko. Dovolila ti mamina pozeráť?“

„Ale ty si v nej,“ bránil sa. „A ja ťa poznám.“

Trinity sa zasmiala. „Áno, som tam, ale hovoríme tam o veľmi vážnych veciach pre dospelých.“

„A keď je to tvoja relácia, nemôžeš rozhodnúť ty, či to môžem pozeráť alebo nie?“

„Nie,“ odpovedala Trinity trpezlivo. „Iba tvoja mama o tom môže rozhodnúť.“

Rýchlo vyskočil. „Idem sa jej opýtať!“ A rozbehol sa do kuchyne. No, keď zbadal Josie vo dverách, zarazil sa. Len čo Trout zbadal Harrisa, začal vrtieť chvostom a vyplazil jazyk. „Teta JoJo,“ zvolal chlapec. „Keď je starká Lisette teraz v nebičku, mohli by sme položiť jej vázu na stôl, aby aj ona videla reláciu tety Trinity?“

Josie celá stuhla. Rozhovor v obývačke utíchol. Všetci počuli, ako Misty chodí po kuchyni, vrčanie mikrovlnnej rúry, tichý bzukot televízora a Troutovo kňučanie.

Shannon sa rýchlo postavila z gauča. „Harris, podľa mňa je to výborný nápad. Som si istá, že tete JoJo sa to bude páčiť. Však JoJo?“

Josie cítila na sebe matkin pohľad, ale videla len strieborný lesk Lisettinej urny na polici na opačnej strane izby. Trinity zrazu stála vedľa nej a chytili ju za predlaktie. „Josie,“ zašepkala, „si v pohode?“

Odtrhla pohľad od urny a pozrela sa na Harrisovu nadšenú tváričku. Tento malý chlapec a jeho pohľad na svet jej vždy vyrazil dych. Josie sa najviac bála toho, že jedného dňa zostane po starkej iba hrstka spomienok. Ako niečo staré, zaprášené a bezvýznamné, čo človek strčí pod posteľ a viac o tom nehovorí. No vďaka Harrisovi bola Lisette ako živá a vždy prítomná. Pred očami sa jej vynoril jej nezbedný úsmev, v ušiach sa jej ozval jej smiech a hlas, akoby stála vedľa nej. *„Aj ja by som si to rada pozrela, vieš?“*

Nohy ju niesli k polici a vzala z nej urnu. Nechápala, že po jej čulej a veselej starej mame nezostalo nič viac, iba lesklá nádoba

s popolom. Často nad tým uvažovala. Posledných osem mesiacov patrilo v jej živote k najťažším. Otočila sa a silene sa na malého Harrisa usmiala. „Starkej Lisette by sa to určite veľmi páčilo,“ súhlasila.

Christian a Patrick uvoľnili miesto uprostred konferenčného stolíka a Josie tam postavila urnu. Od jej lesklého povrchu sa odrážalo mihotavé svetlo televízora a vianočných svetielok. Z chodby sa vynorila Misty s miskou dokonale pripravených pukancov v každej ruke. „Už to bude o chvíľu,“ ozvala sa Shannon.

„Mami, môžem to pozerať s dospelými?“ spýtal sa Harris.

„Pravdaže, zlatičko,“ odvetila Misty. Potom sa pozrela na Josie a potichu dodala: „Ale len preto, lebo do desiatich minút bude tuhý.“

Všetci sa zhĺkli v obývačke. Josie si sadla vedľa Trinity na pohovku a Harris sa jej usadil na kolená. Oprel sa hlavou o jej hrud' a Josie cítila, ako sa jeho malé telíčko uvoľnilo. Misty mala pravdu – o chvíľu bude spať. Z každej strany vedľa nich sedeli Shannon a Christian. Patrick s priateľkou sa uložili na dvojmiestnej sedačke a Misty sa zložila na zem. Trout vedľa nej sledoval každý kúsok, ktorý si vzala z misky a vložila do úst. Misty sa otočila k nim na pohovku. „Trinity, nemala by si to sledovať na nejakej veľkej premiére v New Yorku?“ spýtala sa. „V záplave bleskov z fotoaparátov v nejakej veľkolepej večernej róbe a Drakeom po boku?“

Trinity sa zasmiala. „Drake musí, ako inak, pracovať. Majú nejaký veľký prípad. S FBI to už je raz tak, vždy riešia nejaký veľký prípad. Okrem toho, naša televízia nerobí veľké premiéry relácií, ako je táto moja. Navyše to má byť iba taká ochutnávka. Pustia túto epizódu, aby vzbudili pozornosť, a potom reláciu odštartujú dvomi celými dielmi po Super Bowle.“

Shannon zatlieskala, tvár jej od nedočkavosti očervenala. „To je také vzrušujúce!“

Keď zazneli prvé tóny úvodnej znelky, v miestnosti nastalo hrobové ticho. Na obrazovke sa zjavil nápis *Nevyriešené prípady*

s *Trinity Paynovou* a v pozadí sa v rýchлом slede mihali fotky pripomínajúce miesto činu. Potom sa vedľa veľkej televíznej obrazovky vynorila Trinity oblečená v elegantnom priliehajúcom sukňovom kostýme červenej farby, ktorý ladil s jej červeným rúžom a zvýrazňoval dlhé hodvábne čierne vlasy. Stála tam vystretá, ruky mala zložené v typickej hlásateľskej pozícii – jednou dlaňou si zvierala prsty druhej ruky – a vyžaroval z nej slávnostný nádych.

„Dobrý večer,“ prihovorila sa divákovi Trinity na obrazovke. „Vitajte pri *Nevyriešených prípadoch*. Som Trinity Paynová a budem vás sprevádzať touto reláciou. V dnešnej časti vám priblížime prípad Rose Glen Three...“

Hodinu všetci mlčali a fascinovane sledovali odložený prípad, ktorý Trinity so svojím tímom producentov a autorov postupne dávkovala divákovi. Nakoniec im predstavila aj rôzne teórie príslušníkov polície a blízkych obete o možnom páchatelovi. Keď začali nabiehať titulky, všetci Trinity gratulovali. Josie si napravila spiaceho Harrisa na tele. „Je to úžasné, Trin.“

„Budeš sledovať prípad aj ďalej, ak sa nájdu nové stopy?“ zaujímal sa Patrick.

Trinity otvorila ústa, ale vtom ktosi zaklopal na dvere. Misty vyskočila. „Idem tam.“

Po chvíli sa znovu objavila a vzala Harrisa z Josiných kolien. „Je tu Mettner,“ oznámila. „Chce sa s tebou rozprávať.“

Josie vstala a odtiahla si tričko od tela. Po chlapčekomu na ňom zostali spotené fľaky. „Povedala si mu, aby šiel ďalej?“

Misty uložila Harrisa znovu na gauč a zakryla ho dekou. Dospelí sa ďalej rozprávali o relácii. Trout ihneď vyskočil a schúlil sa k Harrisovi. „Nechcel ísť dnu.“

Josie vyšla na chodbu. Vchodové dvere boli dokorán a na prednom schodisku postával detektív Finn Mettner. Ani on dnes nemal službu na stanici, preto mal na sebe obyčajné džínsy a starú

mikinu bejzbalového tímu Phillies. Hnedé vlasy mal strapaté a keď k nemu Josie podišla, vo veľkých očiach sa mu zračil strach.

Niečo sa stalo.

„Josie,“ hlesol a jej meno z neho vyšlo s obláčikom v studenom vzduchu. „Musíš mi pomôcť.“

3. KAPITOLA

Detektív Finn Mettner sa v rebríčku hodností dentonského policajného oddelenia vypracoval hneď za Josie a Noahom. Začal ako pochôdzkar a nakoniec ho veliteľ povýšil na detektíva. Mal z tímu najmenej skúseností, ale to mu nikdy nebránilo pomáhať pri riešení tých najzamotanejších prípadov. „Mett,“ oslovila ho Josie. „Poď ďalej.“

Zastrčil si ruky do vreciek. „Nemôžem. Iba... potrebujem tvoju pomoc. Dúfal som, že by si mohla ísť so mnou.“

Do žalúdka sa jej zahryzol dotieravý pocit znepokojenia. Josie vyšla na verandu a objala sa rukami. „Čo sa deje, Mett?“

O krok od nej odstúpil. „Ide o Amber,“ oznámil.

Amber Wattsová pracovala ako hovorkyňa pre policajné oddelenie a s Mettom už viac ako rok tvorila pár. No okrem tejto informácie Josie o ich vzťahu nevedela viac.

Znepokojenie zaťalo svoje zúbky ešte silnejšie. Obzrela si ho od hlavy po päty a zisťovala, či nenájde nejaké náznaky súboja alebo novej agresivity. Vzápätí ju však prepadli výčitky svedomia. Aj keď nepoznala Mettnera osobne až tak dobre, nikdy jej nepripadal ako človek, ktorý by mohol byť agresívny alebo by sa zaplietol do nejakého zločinu. Napriek tomu jej niečo na ňom teraz nesedelo. „Mett,“ ozvala sa. „Kde je Amber? Stalo sa jej niečo?“

„Neviem. Veď práve o to ide. Neviem, kde je. Niečo sa mi nepozdávalo, tak som... uhm, šiel som do jej domu a... počúvaj, mohla by si ísť prosto so mnou?“

Josie ignorovala jeho požiadavku. „Šiel si do jej domu a čo ďalej, Mett?“ vyzvedala.

Pozrel sa späť na ulicu. Josie nasledovala jeho pohľad, no v tmenom svetle pouličných lúčok videla iba autá svojej rodiny, ktoré stáli na príjazdovej ceste a na ulici. Inak všade vládlo ticho a pokoj. „Nenašiel som ju tam,“ odvetil. „Netuším, kde je a niečo sa mi na tom nepáči. Našiel som u nej doma niečo zvláštne.“

Na okamih jej preletelo hlavou, či nebol v šoku. „Zvláštne? V akom zmysle? Mett, hneď teraz mi povedz, ak si myslíš, že Amber je niekde zranená alebo má nejaký iný problém.“

„Neviem,“ hlesol. „Nemohla by si sa ísť na to so mnou pozrieť?“

Josie sa otočila späť do domu. Všetkých zamestnával rozhovor o Trinitinej relácii. Všetci mali zostať u nich, aby spolu oslávili sviatky, takže keď sa vráti domov, ešte tam budú. „Jasné, dobre, ale zavolám Gretchen a Noaha. Obaja majú dnes večer službu. Ak sa niečo stalo, budú musieť prísť a...“

„Nie,“ prerušil ju Mettner. „Prosím, zatiaľ ich nevolaj. Nevie-me, či tam došlo k nejakému zločinu. Iba potrebujem, aby tam šiel so mnou niekto ďalší a povedal mi, či sa mám báť alebo nie.“

„Nepáči sa mi to,“ odvetila Josie. „Kedy si videl Amber naposledy? Kedy si sa s ňou rozprával?“

„Pred dvomi dňami,“ odpovedal.

„Skúšal si jej volať?“

„Mobil má doma. A tiež auto a kabelku, doklady, prosto všetko. Dokonca aj kabát. V celom dome sa svietilo. Viem, že mi budeš klásť všetky tieto naše otázky, ale už som si ich položil aj sám. Všetko je na mieste až na ňu.“

„A si si istý, že sa nešla prejsť, zabehať si alebo niečo podobné?“ zaujímal Josie.

„Pozrel som sa jej do telefónu. Má tam zmeškané hovory a správy odo mňa, ktoré si dva dni neotvorila, ale to je všetko. Včera mala voľno...“

„A dnes sa neukázala v práci,“ doplnila Josie. „Noah mi to spomínal. Volal mi, keď prišiel na stanicu. Veliteľ bol vytočený, že nikomu neoznámila svoju neprítomnosť ani mailom, ani telefonátom. Mett, myslím, že by sme mu mali zavolať. Alebo Gretchen.“

„Zatiaľ nie,“ trval na svojom. „Čo ak len prehánam? Nechcem, aby sa to zmenilo na prípad, ak to nie je nutné. Nechcem, aby si Amber myslela, že mi preskočilo, vieš? Akoby som ju prenasledoval alebo čo. Iba by som bol rád, keby si sa na to pozrela a povedala mi svoj názor.“

Nepáčilo sa jej to. Josie si povzdychla. „Dobre. Počkaj chvíľu. Hneď som tu.“

Vrátila sa do domu, ospravedlnila sa všetkým, že musí odísť a pomôcť Mettovi s nejakou prácou. Vybehla hore po schodoch, aby sa prezliekla. Potom zanechala svoj improvizovaný televízny večierok a vyšla von. „Šoféruješ,“ oznámila mu, „lebo sa nedostanem k svojmu autu.“

Len čo nastúpila do jeho Jeepu Grand Cherokee, zapol kúrenie. Josie si pošúchala ruky v rukaviciach o seba a oprela ich o prieduchy klimatizácie. Vyrazili. O dva dni začínali Vianoce a z väčšiny domov v Dentone na nich žmurkalo sviatočné osvetlenie. V ktorúkoľvek inú noc by sa jej slávnostná výzdoba páčila. No dnes večer vyžarovala z Mettnera nervozita, ktorá sa jej ani trochu nepozdávala.

Kľučkoval ulicami Dentonu, vyšiel z jej štvrte, pokračoval centrom a mieril do severovýchodnej časti. Mesto sa rozprestieralo na približne šesťdesiatich kilometroch štvorcových hornatého terénu v centrálnej Pensylvánii. Hlavná obývaná časť mesta sa nachádzala v doline pri rieke Susquehanna a zvyšok sa tiahol vysoko do okolitých hôr ako nohy pavúka.

„Býva tu,“ oznámil Mettner, keď zabočil na ulicu, ktorú z oboch strán lemovali samostatné prízemné domčeky. Podľa Josinho odhadu všetky stáli na asi dvadsať árovom pozemku a väčšina z nich bola postavená z červenej tehly. Táto oblasť patrila k najstarším štvrtiam mesta a Josie aj vďaka svojej práci vedela, že úroveň kriminality tu bola dosť nízka. Mnohé domy si prenajímali mladé pracujúce rodiny, ktoré túžili po väčšom priestore a súkromí, než by našli v bytových komplexoch. Ako prechádzali štvrtou, Josie napočítala iba dvadsať domov s vianočným osvetlením. Potom Mettner zastal pred malým domčekom za svetlomodrým sedacom – Amberinou Toyotou. V oknách sa jasne svietilo. Predný dvor rozdeľoval betónový chodník. Mettner vystúpil z auta a vykročil naň. V ruke už zvieral baterku. Josie sa vydala za svetelným lúčom poskakujúcim hore dolu a zo strany na stranu. Na prednú verandu viedol iba jeden schod a zastrešovala ju červená markíza. Na ľavej strane dverí bolo upevnené svetlo, ale teraz bolo vypnuté. Mettner zasvietil na malú bezpečnostnú kameru na pravej strane dverí. Josie hneď pochopila, že ide o lacnejšiu verziu na batérie. Nebola napojená káblami na dom a dalo sa na ňu pripojiť bezdrôtovo pomocou aplikácie v mobile. Nerozsvietilo sa žiadne svetielko, podľa ktorého by vedeli, že zachytila ich prítomnosť.

„Nie sú v nej batérie,“ oznámil Mettner.

Josie sa naklonila a pozrela sa zblízka na štvorcovú kameru. Dokonale sedela vo svojom ráme. Nepříjemný pocit, ktorý sa jej zmocnil ešte u nej doma, sa vrátil. „Ako to vieš, Mett?“

„Skontroloval som to,“ odvetil. „Navyše v mobile má aplikáciu, ktorá sníma aktivitu kamery. Amber odišla z môjho domu v piatok popoludní a v aplikácii je záznam, ako prišla domov. Potom v nedeľu večer – čiže včera – k nej niekto prikrôčil zboku tak, aby ho kamera nezachytila, a vybral ju z rámu. Potom obraz zmizne a vyskočí oznam o slabej batérii. Ibaže v nej nie sú žiadne, takže ich niekto vybral.“

„Mohla sa Amber načiahnuť a vziať ich bez toho, aby ju zachytila kamera?“ spýtala sa Josie.

„No, áno, asi mohla. No prečo by brala batérie z vlastnej bezpečnostnej kamery? Nedáva to zmysel.“

Potiahol za dvere so sieťkou proti hmyzu a voľnou rukou chytil kľučku. „Mettner,“ ozvala sa Josie. „Môžeš vstúpiť do Amberinho domu?“

Stuhol. „Ja, um, niekedy mi necháva odomknuté, aby som mohol vojsť.“

„No vravel si, že nebola doma. Boli dvere odomknuté?“

Neodpovedal.

Josie si povzdychla. „Mettner, ako si sa dostal do jej domu?“

Spustil ruku z kľučky. Obrátil sa k nej a ako medzi nimi poskakoval lúč svetla, v tmavých očiach sa mu zračil strach. „Myslel som si, že sa jej niečo stalo.“

Josie sa zaprela rukou vbok. „Ako si sa dostal dnu?“

Zasvietil si baterkou k nohám. „Cez zadné dvere.“

„Vlámал si sa dnu?“

„Nie,“ bránil sa. „Nevlámал. Ja len...“

„Preboha, Mett. Si policajný dôstojník. Pre toto si ma sem priviedol? Myslíš si, že ťa budem kryť, keď si vošiel dnu bez povolenia?“

„Rozbil som iba jednu tabuľu skla, aby som sa dočiahol odomknúť dvere. Potom som to upratal a do okna som dal kartón,“ vysvetľoval jej. „Myslel som si, že sa jej niečo stalo a možno tam niekde leží zranená alebo mŕtva. Preboha, veď je pondelok večer a nikomu sa neozvala.“

„Chceš povedať, že tebe sa neozvala...“

„Neukázala sa v práci a ani nedala vedieť, že nepríde. To je dostatočne dobrý dôvod na to, obávať sa, či nie je zranená alebo mŕtva.“

„Ibaže nie je, čo znamená, že nemôžeš vstúpiť do súkromného objektu bez dovolenia a nemôžeš ma sem priviesť, pokiaľ nemáš